

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling, fattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Koch): I det jeg paa Udvalgets Vegne skal henvise til den afgivne Betænkning, har jeg ikke meget at føje til den. Loven af 20de April 1888 udløber som bekendt den 1ste April d. A., og Ordningen af en saa vigtig Sag som Tilsyn med Plejebørn vilde altsaa være uden nogen som helst Lovgivning, hvis der ikke i Stedet for den nævnte Lov blev sat noget andet, eller denne ikke blev forlænget. Det, der da vel først maa afgøres, er, om Loven i de Aar, den har bestaaet, har virket heldigt eller mindre heldigt, og i den Henseende er det jo sikkert, at Loven paa mange Omraader og paa mange Steder har øvet en højst heldig Indflydelse. Den har ikke blot ordnet mange Forhold, som tidligere laa uden nogen som helst Ordning, men har vakt Interesse i vide Kredse for hele den store Opgave, som Loven omhandler. Det er altsaa sikkert, at paa de Steder, hvor Loven har virket paa den Maade, vilde det være et stort Savn og et stort Tab, hvis man ikke fik noget andet i Stedet for den. Andre Steder har Udvalget ganske vist Anledning til at tro, at Loven ikke er bleven gennemført i det Omfang og paa den Maade, som ønskeligt var. I den Henseende kan man henvise til det Andragende, som er fremkommet fra forskellige Foreninger, der ere stiftede trindt om i Landet med det Øjemed at sørge for Plejebørns gode Anbringelse. En væsentlig Grund til, at Loven paa enkelte Steder ikke er gennemført saa fuldt, som ønskeligt var, maa dog vistnok hovedsagelig søges i den Omstændighed, at Loven som bekendt er begrænset til et vist Tidssrum og hører op af sig selv den 1ste April d. A., og den Slags Bestemmelser i Loven ere overhovedet lidet heldige, da de, der skulde gennemføre saadanne Love, ikke vide, hvad der efter den Tidsgrense, der er sat for Lovens Varighed, kommer i Stedet. Det er derfor Udvalgets Mening, at ogsaa paa de Steder, hvor Loven endnu ikke har været fuldt gennemført, vil en ny Lov, som ikke lider under denne Mangel, Begrændsningen, vække Interesse for denne vigtige Sag. Udvalget er derfor ganske enig i, at der maa gives en ny Lov, og at man ved denne bør blive i det Spor, man en Gang er inde paa, da det som alt bemærket jo i alt Fald mange Steder har vist sig overmaade heldigt. Forslaget, som det foreligger, indeholder imidlertid allerede

nogle Endringer i Sammenligning med den bestaaende Lov af 20de April 1888, og Udvalget anser alle disse Endringer for at være overmaade heldige. Der er først den Forandring, som § 2 er undergaaet derved, at Tilladelsen til at have Plejebørn overhovedet ikke gives, før Tilsynets Erklæring er bleven indhentet. Der er dernæst en Tilføjeelse i § 3 om, at alle Forandringer, der i Aarets Løb foregaa med Hensyn til Plejeforholdet, skulle anmeldes for Kommuneraadet. Der er endvidere i Forslagets § 5 tilføjet den Bestemmelse, at der af de tilsynshavende hvert Aar skal afgives en Beretning til Kommuneraadet om deres Virksomhed og de tilhørende Plejeforholds Bestaaenhed, og der er i § 6 givet en Bestemmelse om, at Kommuneraadene, hvor de dertil finde Anledning, kunne unddrage fra Tilsynet de Plejebørn, med hvem der føres Tilsyn af Plejehjemsforeninger eller andre lignende Foreninger, der i det hele taget ere vel organiserede og stiftede til at vække Tilid. Endelig er der i § 10 indført den Bestemmelse, at Loven, for at den kan blive almindelig bekendt, skal, foruden at publiceres paa almindelig Maade, tillige læses ved Kirkefestevne.

Udvalget er, som sagt, enig i, at alle disse Forandringer i den bestaaende Lov, som foreligge i Forslaget, ere heldige, og vi mene endogsaa, at man i visse Retninger godt kunde gaa lidt videre end her er foreslaaet. Medens der i § 2, som alt af mig anført, er forlangt, at Tilsynets Erklæring skal indhentes, forinden nogen Tilladelse gives til at have Plejebørn, er Udvalget enig i, at den endelige Bestemmelse ligesom hidtil maa forblive hos Kommuneraadene. Overhovedet anser Udvalget det for heldigt, at Kommuneraadene i den Slags Sager ikke blot beholde den samme Myndighed, de hidtil have haft, men at man ogsaa ved at udvide deres Bemyndigelse i enkelte Retninger søger at vække mere levende Interesse for hele denne Sag, end der hidtil paa enkelte Steder har været til Stede. Medens altsaa Kommuneraadene maa have endelig Afgørelse af, hvor vidt et Plejehjem er stiftet til at modtage et Barn, mener Udvalget, at man tillige bør kunne fastsætte det, at et Barn ikke maa gives i Pleje til Personer, som ere under det offentlige Tattigvæsen. Det er, som udtalt i Betænkningen, dog ikke dermed Mening, at et Par gamle Folk, som have et Plejebarn, og blive nødt til at ty til det offentlige Tattigvæsens Hjælp, ubetinget skulle være udelukkede fra at kunne beholde derte Barn. Der kan mellem Forældrene og Barnet have udviklet sig